

Η Ευτυχία αποτελεί κλασικό παράδειγμα του ανθρώπου, της γυναίκας, της καλλιτέχνιδας, όπου το βάθος της δημιουργίας είναι ευθέως ανάλογο των συμφορών που πλήττουν τη ζωή. Μας λέει έμπρακτα, ότι το κετόν ανώδυνος στην Τέχνη δεν υπάρχει. Αυτό προσωποποιεί. Διότι πως μπορεί να αμφισβητηθεί η άποψη ότι ήταν ο πόνος, ο κόπος, που τροφοδότησε τη δημιουργία της; Αυτό ήταν το καύσιμό, που την οδήγησε στη ζωή και στην Τέχνη.

Η πρόσφατη, ομώνυμη, κινηματογραφική παραγωγή σε σκηνοθεσία του Άγγελου Φραντζή σε αυτό, ανάμεσα σε αρκετά άλλα συμπεράσματα, μας οδηγεί. Και είναι παρήγορο που έρχεται ο Ελληνικός κινηματογράφος να αναδείξει στιγμές και πρόσωπα του ημεδαπού παρελθόντος. Είναι ακόμα και ευχάριστο διότι το πράττει όμορφα, συναισθηματικά και με καλλιτεχνική λεπτότητα. Με συνέπεια.

Υπερπαραγωγή για το ελληνικό μέτρο η ταινία, με εξαιρετικές ερμηνείες από το σύνολο των ηθοποιών, ως μου επιτραπεί να αξιολογήσω ως πρώτες μεταξύ ίσων εκείνη της Κάτιας Γκουλιώνη, ως Ευτυχία στην νιάτα της, του Θάνου Τοκάκη ως Λουκά αλλά και Ντίνας Μηχανηλίδου στο ρόλο της μητέρας της. Προσεγμένα κοστούμια, διάλογοι σε απευθείας επαφή με τις ρίζες της Ευτυχίας, αλλά και με λέξεις αλιευμένες από τα καλιαρντά. Εναρμονισμένα σκηνικά, δίνουν το κλίμα των εποχών που αναφέρονται, με πληθώρα στοιχείων και αντικειμένων όπως το γαλάζιο Kadett (το είδαμε και στον «Απόστρατο»), πετυχημένα μακιγιάζ.

Έτσι δεν μπορεί να είναι τυχαίο που εν πρώτοις είναι μια δυνατή, πλήρης, ουσιαστική παραγωγή η οποία όμως ταυτόχρονα έγινε επιτυχία, κάνοντας περισσότερα από μισό εκατομμύριο εισιτήρια, σημάδι ότι εκτιμήθηκε αν όχι αγαπήθηκε, από το ελληνικό κοινό.

Κάτι που ίσως της λείπει, είναι μια σφικτή αναφορά για τα χρονικά πλαίσια που αναφέρεται. Να ήταν, δηλαδή, πιο ορισμένα τα χρονικά διαστήματα που καλύπτει. Αν και με την μέθοδο του φλας μπακ που χρησιμοποιεί θα ενοχλούσε, ενδεχομένως, την ποιητικότητα της δομής.

Η Ευτυχία, αποτελεί ένα άριστο παράδειγμα καλού, σύγχρονου Ελληνικού κινηματογράφου και βάζει ιδέες. Ότι π.χ. μια σειρά ημεδαπών προσωπικοτήτων που δέσποσαν στον 20ο αιώνα μπορούν να γίνουν γνωστές, να έρθουν στο προσκήνιο σε ευρύτερες μάζες μέσα από τα σενάρια και τις παραγωγές του κινηματογράφου, πράγμα που σε κάποιο βαθμό συμβαίνει, αλλά όχι μαζικά. Στην οπτικοποιημένη εποχή μας μοιραία θα τείνουν αντικαταστήσουν το ξεφύλλισμα των βιβλίων. Εφόσον συμβαίνει, ας συμβεί καλά, όμορφα και με ακρίβεια.